

39 FIRA DEL LLIBRE → Temps de promocionar la literatura

>>

socis, com la gran majoria d'obres de Torrent, és una «*novel·la de personatges*» perquè com explica l'escriptor de Sedaví, «*un personatge quan parla s'ha d'estar descrivint*». Quant a la proposta de Isabel-Clara Simó, amb un protagonista de 29 anys que té la síndrome de down, l'alcoiana ha bastit una novel·la intensa, plena de sensacions contradictòries: «*Les dificultats per tractar els discapacitats mentals*» comenta l'autora, «*literàriament parlant són, més o menys, les que trobes en tractar qualsevol mena de personatge. En tot cas l'inconvenient va ser que jo no havia tractat directament cap persona afectada,*

però vaig tenir la sort de ser ben assessorada».

En l'òrbita de la lírica, ens les hem amb dos autors de primera fila: Vicente Gallego (València, 1963) i Maria Josep Escrivà (Grau de Gandia, 1968). Gallego amb *Si temiérais morir* (Tusquets) marca un punt d'inflexió en la seua trajectòria, tot endinsant-se en una transcendència que se situa més enllà de la realitat i que contrasta amb la denúncia de la insatisfacció davant de l'aparència o superfície de les coses que aborda en els seus llibres anteriors. I és que si hi ha alguna cosa que caracteritza Gallego és el seu afany per indagar, arriscar i conquerir territoris nous en cada obra. *Si temiérais morir*

mostra amb contundència l'esplèndid moment creatiu de Vicente Gallego, capaç d'abordar assumptes d'arriscada ambició. Gallego, un dels poetes més destacats de la seua generació —tot i que ha aconseguit imprimir un segell molt personal als seus versos—, es mostra molt optimista pel moment feliç que travessa la poesia valenciana en les seues dues llengües i al·ludeix «*al gran arbre de la tradició al qual s'enfilen els poetes per a créixer*». I és que, segons Gallego, la tradició de la poesia escrita a València «*ha gaudit d'un segle, el passat, d'un evident esplendor, i encara estem aprofitant els fruits d'aquesta extensa collita*».

Amb *Flors a casa* (Edicions 62), Maria Josep Escrivà va guanyar els Jocs Florals de Barcelona 2007. L'escriptora saforenca indaga en la tensió que fa que la vida siga contradictòria: «*Hi conviu el dolor, el patiment o la crueltat amb la joia, el plaer...*». Ara bé, el compromís ètic d'Escrivà s'expressa a través de la contemplació de paisatges naturals i humans, extrets de la quotidianitat. En aquest sentit *Flors a casa*, com també els altres tres poemaris anteriors, reflecteix amb contundència el compromís de l'autora amb la vida i la bellesa de la vida. Maria Josep Escrivà, porta anys d'implicació amb la literatura en els que ha bastit una consistent obra poètica. L'any 2004, va ser una de les autores de l'antologia *Imparables*.

ANA LLOPIS

LÍRICA. Escrivà guanyà els Jocs Florals de Barcelona amb «Flors a casa».

Resseguir l'empremta eròtica

A. T. «Resseguir les emprentes eròtiques deixades en vers per les dones al llarg d'un segle de literatura», aquest ha estat el propòsit d'«*Eròtiques i despentinades*». Un recorregut de cent anys per la poesia catalana amb veu de dona» (Arola, 2008), que es presenta aquesta vesprada a Viviers. Així ho explica Encarna Sant-Celoni (Tavernes de la Valldigna, 1959), responsable del pròleg, la recerca i la selecció de poemes. Aquesta nova antologia recull 129 poemes —acompanyats de les il·lustracions de Maria Montes— de 69 escriptores, un ventall que inclou autores de generacions ben dispars i que abasta, poc més poc menys, un segle, del 1862, l'any que va nàixer la primera poeta —per edat— de què s'ha escollit algun poema, al 1985, l'any en què ho feu la més jove de les autores seleccionades. L'objectiu ha estat om-

plir un buit pel que fa a literatura feta per dones en el nostre àmbit lingüístic, ja que si bé n'hi ha unes quantes —d'antologies poètiques de dones— ara com ara no n'hi havia cap, en català, feta a partir del poema mateix. Perquè allò que defineix «*Eròtiques i despentinades*» és precisament la presència d'una càrrega eròtica, a partir d'una lectura i una tria concretes. «*Ací rau la idoneïtat d'una altra, diguem-ne, antologia poètica*», comenta Encarna Sant-Celoni. Idea que és compartida per algunes veus que hi participen, com la de la poeta Anna Montero (València, 1954): «*La visió panoràmica sobre el tema escollit, en aquest cas, el tema eròtic en la literatura catalana de dones, heus ací la importància d'aquest nou recull*». I és que mentre la poesia castellana disposa, pel cap baix, de quatre antologies de poesia eròtica escrita per dones, la catalana no en

tenia cap. És en aquest sentit que Sant-Celoni exclama: «*Ja era hora, de traure's les arnes*». A més, «*Eròtiques i despentinades*» ve a completar l'antologia que va fer Josep-Maria Sala-Valldaura als anys 70, sobre poesia eròtica catalana del segle XX, en la qual la presència de la veu femenina era més aviat minsa. «*Segur que ressaltarà curiós establir un paral·lisme entre les dues*», comenta Montero. A tots aquests propòsits lloables, cal afegir —i així ho explica Sant-Celoni— «*la possibilitat de despertar en el lector la curiositat envers facetes poc conegudes de poetes més o menys consagrades, d'autores que han conreat, de manera efímera, la poesia, i d'altres que comencen a fer-ho*». Així doncs, «*Eròtiques i despentinades*» compleix la doble funció: la de recull temàtic —eròtic— i la de recull de gènere —de dones. I de retop, constitueix tot un treball de recuperació per a què quede documentat en la nostra tradició literària.

F. MONTENEGRO

Vicent Alonso.

EFE / ANDREU DALMAU

Joan F. Mira.

Traduir per a existir

A. Toledo La importància de tenir un bon corpus de traduccions és, de fa molt temps, una qüestió ineludible per a qualsevol literatura. Entre altres coses, significa —com declara l'escriptor i traductor Vicent Alonso— «*la manera d'entrar en diàleg seriós amb la resta de cultures*». I és que l'espai literari ja fa segles que està «*globalitzat*» i, per tant cap país, llengua o literatura «*normal*» no pot viure sense incorporar les obres més significatives de les altres. Per això és satisfactori comprovar com, en l'àmbit català, són moltes i molt ben acollides les traduccions d'autors actuals (MacEwan, Amis, Philip Roth, Amos Oz, etc.) i que el mateix passa amb les traduccions dels clàssics, com ho ha demostrat *La Divina Comèdia* de Joan Francesc Mira i, més recentment, la publicació dels *Assaigs* de Montaigne, traduïts per Vicent Alonso. Totes dues obres han tingut una acollida excel·lent i un nivell de vendes molt reconfortant, la qual cosa ens indica —comenta Mira— «*que hi ha més bon lectors de clàssics del que sembla*». És en aquest sentit que Alonso reivindica més atenció

a la traducció dels clàssics: «*Ja estaria bé que els editors s'adonaren que els clàssics son sempre un bon negoci, en termes crematístics i en els més espirituals*» —i continua— «*la meua traducció de Montaigne m'ha donat la gran alegria de comprovar que amb els grans autors ni es perden diners ni il·lusions de continuar construint una literatura*». Mira, afegeix —amb un to optimista— que, pel que fa la traducció al català d'autors clàssics, «*afortunadament el nostre espai literari, almenys en això, és perfectament normal*». I és que tot sembla indicar que la incorporació de les literatures del món funciona entre nosaltres satisfactoriament. «*I de clàssics*» —continua Mira— «*també anem ben servits i no únicament ara, sinó de fa temps*». I tanmateix, el Premi Nacional de Traducció precisa en aquest punt, que, en general, les traduccions «*acadèmiques*» dels clàssics (com ara les del grec i el llatí de Bernat Metge) solen ser més correctes que moltes traduccions «*comercials*» d'autors contemporanis.

Finalment i pel que fa a la necessitat de renovar les traduccions, Joan Francesc Mira considera que constitueix una prova de vitalitat que aquestes s'acomoden a les noves generacions, als seus usos lingüístics i als seus criteris, perquè «*cada poques generacions canvia la perspectiva, el llenguatge literari i les formes d'expressió*». Alonso, que coincideix totalment amb aquesta apreciació, puntualitza, però, que «*ateses les mancances que tenim, de tantes grans obres per traduir, no té sentit pensar massa en les renovacions*».

III
V. Alonso: «Un bon corpus de traduccions és la manera d'entrar en diàleg seriós amb la resta de cultures»

Comedores, dormitorios, sofás, juveniles... Tus muebles

DESDE **20€** al mes sin intereses

60 Paga tus muebles hasta en meses sin intereses

muebles la fábrica

Valencia Avda. del Cid, 2
Tel. 96 384 69 00

SÁBADOS TARDE ABIERTO
www.muebleslafabrica.com

UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE VALÈNCIA

CATASTRO EN ESPAÑA

Catastro en España

José Luis Benito Vidua
Luis María Sánchez Nieto
Emilia Sánchez Aguado

ISBN: 978-84-8363-242-0
Ref. 412
42,40 €

EDITORIAL DE LA UNIVERSIDAD POLITÈCNICA DE VALÈNCIA

Carretera de Vera, s/n. 46022 Valencia
Tel. 96 387 70 12
Fax 96 387 79 12
e-mail: public@upvnet.upv.es

www.editorial.upv.es

La Fundación Giménez Lorente. Estudio y catálogo

ISBN: 978-84-8363-222-2
Ref. 2158
48,00 €

EDICIONS DEL BULLENT www.bullent.net

9é Premi Bernat Capó

Guia divulgativa sobre les creences, costums màgics i criatures fantàstiques arrelades en la nostra tradició oral. Més de 50 fotografies a tot color

Màgia del poble